

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Bogdan Wałachowski

Protokolant – p.o. sekr. Sylwia Laskowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Giżycku -----

po rozpoznaniu w dniu 09 lutego 2018 roku sprawy

E. U. (1) z d. T.

urodz. (...) w miejscowości K.

córki J. i J. z d. S.

oskarżonej o to, że: w dniu 10 sierpnia 2017 roku około godz. 12:45 na trasie W. – S. w msc. K. gm. G., droga (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie dostosowała prędkości jazdy do istniejących warunków drogowych jak też atmosferycznych na łuku drogi w prawo straciła panowanie nad prowadzonym pojazdem i po zjechaniu na przeciwległy pas ruchu zderzyła się prawym bokiem swego pojazdu z prawidłowo jadącym z przeciwka samochodem osobowym m-ki H. (...) o nr. rej (...) prowadzonym przez A. T. (1), w następstwie czego pasażerka samochodu osobowego m-ki H. (...) A. T. (2) doznała obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kręgu L1 z wklonowaniem odłamu do kanału kręgowego bez objawów neurologicznych, złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej i stłuczenia płuca prawego powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1.Uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art.66§1 i §2 kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec **E. U. (2)** warunkowo umarza na okres próby roku od daty uprawomocnienia się wyroku, zobowiązując E. U. (2) na podstawie art. 67§3 kk w zw. z art. 39 pkt.7 kk, do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

2. Na podstawie art. 46§2 kk orzeka od oskarżonej nawiązkę na rzecz A. T. (2) w kwocie 1000,00 (jeden tysiąc) złotych.

4.Zwalnia oskarżoną od opłaty i od pozostałych kosztów sądowych.

II K 479/17

UZASADNIENIE

E. U. (2) (l. 46) jest mieszkanką K.. Tam też pracuje w (...)jako specjalista (...)k. 106,124. Aktualnie jest na zasiłku rehabilitacyjnym (około 1800 złotych) w związku z doznany urazem. (wyjaśnienia oskarżonej k. 124v).

W dniu 10.08.2017r. około godziny 12.45 oskarżona prowadziła samochód osobowy O. (...) o nr rej. (...), drogą numer (...) na trasie W.- S. w kierunku K.. Panowały trudne warunki atmosferyczne, padał deszcz. W miejscowości K., na

luku drogi w prawo, oskarżona straciła panowanie nad swoim pojazdem, zjechała na przeciwległy pas ruchu i zderzyła się prawym bokiem swojego pojazdu z jadącym z przeciwka samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez A. T. (1), obok którego na miejscu pasażera siedziała żona A. T. (2). (zeznania D. D. k. 41, A. T. (1) k. 64, szkic miejsca wypadku k. 25).

W wyniku zderzenia obu pojazdów obrażenia odniosły obie kobiety tj. oskarżona E. U. w postaci połamania 5 kości miednicy i innych, a przede wszystkim A. T. (2) w postaci złamania trzonu kręgu L1 z wklonowaniem odłamu do kanału kręgowego bez objawów neurologicznych, złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej i stłuczenia płuca prawego (dokumentacja medyczna pokrzywdzonej k. 49, 53, dokumentacja medyczna E. U. k. 89). Lekarz – specjalista ortopedii i traumatologii ocenił, że doznane przez pokrzywdzoną uszkodzenia ciała należy zaliczyć do powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156§1kk, a tym samym wyczerpujący dyspozycje art. 157§1kk (opinia biegłego k. 46-47).

Okoliczności popełnienia przez oskarżoną E. U. zarzucanego jej czynu w ocenie Sądu nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżona, choć nie pamiętała przebiegu zdarzenia z uwagi na doznane obrażenia, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i Sąd to przyznanie podzielił. Z treści jej wyjaśnień wnioskować należy, że nie kwestionowała ustaleń w sprawie dokonanych przez oskarżyciela publicznego. Jak wskazano wyżej uznać należy je za bezsporne. Z zeznań bowiem bezpośrednich świadków zdarzenia- kierowców innych pojazdów tj. A. T. (1) k. 65 i D. D. k. 41 w sposób jednoznaczny wynika w jakich okolicznościach doszło do zderzenia pojazdu oskarżonej z pojazdem prowadzonym przez A. T. (1). Z zeznań D. D. wynika, że tylko dzięki jego umiejętnościom sam uniknął zderzenia z pojazdem oskarżonej, który tracąc przyczepność sunął w jego kierunku. Podobnie opisała przebieg zdarzenia sama pokrzywdzona A. T. (2) k. 98. Sąd te zeznania w całości podzielił jako zgodne ze sobą, przy tym logiczne i pewne. Znalazły one również potwierdzenie w dokumentacji sporządzonej przez funkcjonariuszy policji, a zatem w protokołach oględzin pojazdów k. 4-7 i protokołu oględzin miejsca wypadku k. 8-9, a także w materiale poglądowym k. 14-18 oraz szkicu miejsca wypadku. Również te dowody Sąd w pełni podzielił jako nie budzące wątpliwości. Wątpliwości nie budzą również zeznania K. W. k. 34-35, która również była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, bo jadąc za pojazdem pokrzywdzonej również w kierunku G. widziała jak pojazd oskarżonej wpadł w poślizg i bokiem uderzył w samochód marki H.. To ona zawiadomiła o zdarzeniu policję jak i pogotowie.

Reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i przeprowadzona wyżej jego analiza pozwala zdaniem sądu przyjąć w sposób pewny, że oskarżona E. U. w dniu 10 sierpnia 2017 r. na drodze W.- S. w miejscowości K. gm. G. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...) nie zachowała wymaganej ostrożności i nie dostosowując prędkości swojego pojazdu do panujących, trudnych warunków drogowych, tracąc panowanie nad swoim pojazdem i zjeżdżając na przeciwległy pas ruchu, doprowadziła do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem osobowym H., wyniku czego jego pasażerka doznała uszczerbku na zdrowiu, który spowodował naruszenie czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni. W ten sposób zachowanie oskarżonej E. J. U. wyczerpało dyspozycję art. 177§1kk.

Zdaniem Sądu wina i społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonej E. J. U. czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia jak wskazano wyżej nie budzą wątpliwości. Za takimi ustaleniami przemawiają okoliczności strony podmiotowej i przedmiotowej czynu, a zatem czas, sposób, miejsce popełnienia przez oskarżoną czynu, pobudki i motywy jakimi się kierowała. Nie bez znaczenia jest, że zachowanie oskarżonej miało miejsce na drodze i w czasie gdy panowały trudne warunki atmosferyczne (padał deszcz), a zasady obowiązujące w ruchu drogowym zostały naruszone przez nią w sposób nieumyślny. W czasie zdarzenia była trzeźwa podobnie jak i kierujący drugim pojazdem A. T.. Szczególną uwagę zwrócić należy zdaniem Sądu na właściwości i warunki osobiste oskarżonej. Ma 46 lat, pracuje w szpitalu jako elektroradiolog, posiada na utrzymaniu studiującą córkę, niewielki majątek i dochody. Nie była w przeszłości karana (k. 69), ani w inny sposób nie naruszyła obowiązującego porządku prawnego, w tym w zakresie bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym (wydruk z bazy (...) k. 62) . Podkreślenia wymaga i ta okoliczność, że to oskarżona wskutek przedmiotowego zdarzenia odniosła najpoważniejsze obrażenia i mimo upływu ponad 6

miesiący nie odzyskała pełnej sprawności. Także doznane przez pokrzywdzoną- niewątpliwie poważne obrażenia ciała nie sprzeciwiają się podjęte przez Sąd decyzji.

Uznając zatem, że zostały spełnione wszystkie warunki wymienione w art. 66§1 i 2 kk. Sąd uznał, że właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Sąd mając na uwadze ten przepis, a także art. 67§1 i 3 kk postępowanie karne wobec E. J. U. warunkowo umorzył na okres próby roku i zobowiązał ją do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 złotych na odpowiedni cel. Na podstawie art. 46§2kk orzekł również nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej A. T. (2) w kwocie 1000 złotych. Na podstawie art. 624§1 kpk orzekł o kosztach procesu.